

μιχάλης μακρόπουλος

...άμμος

νουβέλα

Τὰ ποιήματα ποὺ περιλαμβάνονται στὴν ...ἄμμο προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη συλλογὴ «Μῆνες» τῆς Εὐῆς Λιακέα (πρώτη τῆς συλλογῆς: Ἀπόδειπνο, Θράκα 2023).
Τὴν εὐχαριστῶ.

Μ. Μ.

Φυσοῦσε καὶ φυσοῦσε ἔπειτα ὁ βοριάς. Ἦταν λὲς καὶ ὁ κόσμος ἄφηνε ἐπιτέλους νὰ βγεῖ ἡ ἀνάσα του, πὺ τὴν κρατοῦσε τόσον καιρὸ, ὅσο βάραινε ἡ ἄμμος τὸν ἀέρα κι ἄρταινε μὲ τοὺς κόκκους τῆς τὸ φαῖ καὶ τὸ νερό μας.

Τὰ ξύλινα παντζούρια βαροῦσαν. Τὸ χρῶμα εἶχε σκάσει ἀπὸ τὴν ἀρμύρα, καὶ φλοῖδες ἔφευγαν κάθε πὺ βάραγε ἓνα παντζούρι, ἀφήνοντας παραμέσα γυμνὸ τὸ ξύλο, πὺ ἡ θάλασσα καὶ τὸ σαράκι τό ἔχανε φάει κι αὐτό.

Ἄμα δὲν θέλαμε νὰ μᾶς παίρνουν τ' αὐτιά ὅποτε φύσαγε, ἔπρεπε νὰ διπλώνουμε τὰ φύλλα τους καὶ νὰ βάζουμε μιὰ πέτρα στὸ μαρμαρένιο περβάζι, ἀνάμεσα στὸ μέσα φύλλο καὶ τὸ κούφωμα. Ἐπειτα ὁ ἄνεμος ἔσπρωχνε τὸ παντζούρι πάνω στὴν πέτρα, κι αὐτὴ τώρα ἔτρωγε τὸ παλιὸ ξύλο, τὸ πλήγιαζε.

Τό ἔχαμε πάρει ὅμως ἀπόφαση... Ποιὸ πράγμα; Σκέφτηκα τούτῃ τὴ λειψὴ πρόταση ἓνα πρωί, καθισμένος στὸ γραφεῖο μὲ συν-

τροφιά μου μιάν ιδέα πού δὲν γινόταν ἱστορία. Ἐβλεπα τὸν ἄνεμο νὰ σπρώχνει τὸ παντζούρι, καὶ νὰ τὸ σπρώχνει, γιατί τό'χε βάλει πείσμα νὰ τὸ κάνει νὰ βαρέσει, ὅμως δὲν τ'ἄφηνε ἡ πέτρα πού'χα στερεώσει στὴν κόψη του – τό'χουμε πάρει ἀπόφαση, σκέφτηκα.

Τὰ δυὸ παιδιά ἦταν στὸ σχολεῖο τους, ὁ Βασίλης στὸ δικό του.

Πρωτύτερα, ἡ σκουριασμένη ἀλυσίδα εἶχε τρίξει καθὼς κατρακύλαγε τὸ ποδήλατο στὴν κατηφόρα, μὲ τὴν Ἀθνασία στὴ σέλα. Μοῦ'χε φωνάξει φεύγοντας:

«...!»

«Ὅχι!» τῆς φώναξα, δίχως νὰ'χω ἀκούσει τί εἶπε.

Πέρα ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὸ σκαλωμένο παντζούρι ἦταν στέγες· πάνω σὲ μία, μιὰ γάτα, πάνω σ' ἄλλη, δυὸ σκεπάδες πού πάλευαν νὰ φέρουν στὰ ἴσια τους τὰ κεραμίδια. Τά'χε χορέψει ὁ ἄνεμος τὴ νύχτα, καὶ τώρα τραβολογοῦσε τοὺς μαστόρους. Τοὺς φούσκωνε τὸ πουκάμισο, τοὺς ἔπαιρνε τὰ μαλλιά.

Ἐντάξει λοιπόν, εἶπα βλέποντας τὸν ἕναν νὰ κάνει μισὸ βῆμα πίσω, ἔπειτα μισὸ μπρός,

σκυμμένος και με τὸ πουκάμισό του νὰ κολ-
λάει ἄλλοτε στὸ λιανὸ κορμί του κι ἄλλοτε νὰ
παίρνει ἀέρα μέσα και νὰ τὸν χοντραίνει· ἀλ-
λὰ ἐμεῖς τό 'χουμε πάρει ἀπόφαση.

Ἡ ματιά μου πλανήθηκε στὰ λιόδεντρα,
στὴ θάλασσα πιὸ πίσω. Γέμιζε ἡ βοή της τὸν
κόσμο, μαζί μ' ἓνα ἄηχο καμπάνισμα, γιατί
με τὸν βοριά εἶχε καθάρσει τόσο ὁ ἀέρας
—τόσο, πὺ φαινόταν ἀντίκρυ ὀλοκάθαρα ἡ
Πρέβεζα, τὰ ὄρη τοῦ Σουλίου, ὡς κι οἱ Πα-
ξοὶ ἀκόμα— ὥστε ἔλεγεσ ὅτι, ἔτσι κρυσταλ-
λένιος, πράγματι καμπάνιζε δίχως ἦχο —
ἓνα καμπάνισμα πλασμένο ἀπὸ διαύγεια και
φῶς.

Ἄλλὰ πάντα θά 'μενε λίγη ἄμμος ἐδῶ, λί-
γη ἐκεῖ, σὰν *memento mori* τοῦ τρίζει σιγα-
νά, κρυμμένη ὡς και σὲ μιὰ μέρα εὐτυχίας
μὲς στὶς ζᾶρες τοῦ σεντονιοῦ, στὴ ράγα τοῦ
συρταριοῦ, στὰ σκέλη τοῦ ψαλιδιοῦ, ἀπὸ μέ-
σα στὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ, στὸν μεντεσὲ
και στὸ ἀνάμεσο δύο σελίδων βαθιά, ἐκεῖ πὺ
τσακίζει ἡ ράχη τοῦ βιβλίου.

Ἐκεῖ πὺ τσακίζει ἡ ράχη τοῦ βιβλίου.

Ἐπιθύμησα νὰ διαβάσω λίγες λέξεις, ἓνα

memento vivere. "Έστριψα τήν καρέκλα μισή στροφή, άπλωσα τò χέρι, έπιασα ένα βιβλίο και τ' άνοιξα τόσο, ώστε να χαραχτεί στη ράχη του μιá τσάκιση σαν σούφρα στο κούτελο γέρου, εκεί όπου ένα ξερό φύκι ήταν βαλμένο σαν ξεχασμένος σελιδοδείχτης. Χαραγές τò ρυτίδωναν ήδη, και γερνούσε κι άλλο λίγο τò βιβλίο, κάθε πού άνοιγε.

Πάλι, κόκκοι άμμου έτριζαν εκεί όπου έσμιγαν οί σελίδες: *memento mori*. Μά υπήρχαν και οί λέξεις: *memento vivere*. "Έτσι, διάβασα όπως θα διάβαζα ένα ξόρκι: άπλώνοντας τις λέξεις πάνω στη βοή τής θάλασσας και στ' άηχο καμπάνισμα τού άέρα, πού έμπαιναν άπ' τò παράθυρο.

*Τò πέρασμά μου ξεσήκωσε
τις φωνές τού σκύλου
κι εκείνες τὰ πουλιά
άπ' τις πορτοκαλιές*

[...]